

HEBEL (11) *sb m*

Oba e jasne (Cn pochylone).

sg N hebel (7). ◇ A hebel (1). ◇ I hebl(e)m (3).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVIII w.

Strug, narzędzie do wygładzania drzewa; dolabra BartBydg, Mącz, Calep, Cn; dolabrum Mymer¹, BartBydg; planula Mącz, Cn; ascia Calep, Cn; lewiga BartBydg; dolatorium Cn (11) : Mymer¹ 30v; BartBydg 45, 81; Planula. Hebel którym gładzą á pociofuyą defzczki. Mącz 303a, 93d, 345c [2 r.]; Kowal (czyni) hebel [dolabra]/ y robi (iy) w rzezawiu [!] BudBib Is 44/12; [budowniczy] wprzod gąłęzi okrzefze/ potym fkorę obija/ á nákoniec pod fznur fztáchuie/ y ciefze: á oćioławfzy heblem oštátek gładzi. CzechRozm 235v; Calep 101b, 339a.

KN